

JAMES PONTI

**DE
SHERLOCK
DETECTIVES**

DE STORMROOF

Vertaald door Mariella Manfré

DE FONTEIN

De maan en de sterren

Mijn leven zat vol met ontelbaar veel gênante sportblunders. Drie fouten binnen één honkbalinning. Een bijzonder stomme basketbalmisser waar mijn hele klas bij was. Een hinkelspelletje dat me bij de eerste hulp deed belanden. Maar ik voelde me pas echt vernederd toen ik merkte dat mijn grootvader sneller kon rennen dan ik.

Mijn drieënzeventigjarige grootvader.

Het was donker en we sprintten door het bos, maar op de atletiekbaan op school zou het resultaat hetzelfde zijn geweest. En dit ondanks het feit dat hij een kunstheup had, twee hartstents en een kleine teen die er opnieuw was aan gezet en die, zo schepte hij graag op, ‘nog steeds kon wiebelen en wat dies meer zij’.

We waren met z'n vijven aan het rennen. Mijn zus Zoë liep voorop, want zij had blijkbaar alle sportieve genen van de familie geërfd. Daarachter kwamen mijn vrienden Yadi en Lina, gevolgd door opa, en ik als laatste. Waardoor ik dus het grootste gevaar liep gebeten te worden als we de woeste waakhonden die ons achternazaten niet voor konden blijven.

‘Kijk uit!’ waarschuwde opa toen hij soepel over een omgevallen boom sprong.

Ik deed mijn best, maar toen ik afzette voor de sprong gleed

mijn linkervoet weg over dennennaalden, waardoor mijn beweging door de lucht niet volgens plan ging. (Kun je het ‘door de lucht’ noemen als je nog geen dertig centimeter van de grond komt?) Mijn rechtervoet raakte een tak die uitstak en voor ik het in de gaten had, knalde ik met mijn gezicht plat op de grond en lag ik aarde uit te spugen.

‘Gaat het, Alex?’ vroeg opa toen hij me overeind hielp.

Mijn lip begon op te zwellen en ik had het gevoel dat er een voortand loszat, maar ik hoorde het blaffen dichterbij komen. ‘Prima,’ murmelde ik vanwege het opzwellen. ‘Laten we maar doorgaan.’

Een paar minuten later kwamen we bij een beekje van ongeveer tweeënhalve meter breed. Even was ik bang dat alle anderen er gewoon overheen zouden springen en mij achter zouden laten voor de honden.

‘Zullen we erlangs blijven lopen of een plek zoeken om over te steken?’ vroeg Zoë.

‘Geen van beide,’ antwoordde Yadi. ‘We moeten het water in en door het midden rennen.’

Ze keek hem niet-begrijpend aan. ‘Waarom zouden we dat doen?’

‘Omdat de honden onze geur dan niet kunnen volgen,’ antwoordde hij.

‘Hij heeft gelijk,’ beaamde opa. ‘Dat zou weleens onze beste kans kunnen zijn om ze kwijt te raken.’

‘En hoe zit het dan met slangen en alligators?’ vroeg Lina. ‘Dit ziet eruit als hun soort milieu.’

‘Daar moeten we voor opletten, maar dat is vooralsnog theoretisch,’ reageerde opa. ‘De honden zijn daarentegen heel echt. Bovendien hoeven we niet zo ver te gaan. Dertig of veertig meter zou genoeg moeten zijn om onze sporen te verhullen. Dan kunnen we er aan de andere kant uit en proberen we weer bij het hek te komen.’

Dat ik niet deelnam aan de discussie had niets te maken met een gebrek aan interesse en alles met het feit dat ik probeerde op adem

te komen zonder te hyperventileren. Toen de anderen zich tot mij wendden voor een bijdrage, was het beste wat ik kon opbrengen een knikje en een ademloos: 'Eens.'

Het water had een rotte geur en mijn spijkerbroek raakte tot aan mijn dijen doorweekt terwijl mijn voeten in de blubber wegzakten. We renden niet zozeer, maar ploeterden meer, met een heleboel geplas en aanmerkelijk meer geluid dan de bedoeling was. (De positieve kant: dat geluid schrikte de beesten misschien af, want we kwamen geen alligators of watermoccasinslangen tegen.)

'Daar.' Opa wees op een groepje bomen en struiken op de andere oever verderop. 'In dat bosje kunnen we schuilen terwijl we bedenken hoe we van dit terrein af komen en Roberta terugvinden.'

Roberta was de naam van opa's auto. Haar vinden zou niet makkelijk zijn, want we waren volkomen verdwaald. Het enige wat we wisten was dat we ons ergens op het enorme terrein van de Dades Valley Ranch bevonden, een heel privé buitenhuis en heel goed verborgen oord waar de rijken en machtigen der aarde elkaar ontmoeten om gezellige dingen en zaken te doen, terwijl ze 'terug naar de natuur gingen' in de wildernis van Florida. Helaas had die wildernis geen mobiel bereik en niemand was zo slim geweest om kaarten van het gebied te downloaden. En omdat we allemaal zo gefocust waren geweest op het ontkomen aan de honden, waren we zonder richtingsgevoel zomaar een kant op gerend.

'Heeft iemand ook maar enig idee waar we zijn?' vroeg ik nadat ik uit het water een paar glibberige rotsen op was geklommen.

'Soort van,' zei opa, wat niet echt inspirerend was. 'Hoewel het zou helpen als de wolken verdwenen zodat ik de maan en de sterren kon gebruiken om me te oriënteren.'

'De maan en de sterren?' Zoë kon het niet geloven. 'Dit is niet de expeditie van Lewis en Clark. Hier in de eenentwintigste eeuw kunnen we een app op onze telefoon gebruiken.'

'Heb jij bereik dan?' vroeg Yadi verrast.

'Nee, maar het kompas werkt ook zonder,' antwoordde ze. 'Als we

dat volgen naar het oosten, zal het ons naar het hek leiden, dat ons naar de weg zal leiden, die ons naar de auto zal leiden.'

Opa was onder de indruk, hoewel misschien ook een beetje uit het veld geslagen.

'Zit er niet mee,' zei Lina en ze gaf hem een klopje op zijn schouder. 'Lewis en Clark hadden ook een vrouw nodig om ze te leiden.'

'Voor we gaan, zouden we even moeten wachten om er zeker van te zijn dat we de honden hebben afgeschud,' stelde ik voor. Ik probeerde het als een strategie te laten klinken in plaats van als een kans voor mij om bij te komen.

Gelukkig was er genoeg maanlicht om een opening te vinden in het bosje. Daar schuilden we, terwijl het blaffen afnam en uiteindelijk stopte.

'Goeie,' zei Zoë en ze gaf Yadi een boks. 'Je had gelijk over het water.'

'Ja,' stemde Lina in. 'Goed gedaan.'

'Laten we ze een paar minuten geven om weg te gaan, en daarna gaan wij oostwaarts,' zei opa.

Dit was niet de eerste keer dat we ons in de problemen hadden gewerkt. Dat was nu eenmaal het risico dat hoorde bij mysteries oplossen. Met z'n vijven vormden we Detectivebureau Sherlock, en we waren naar de ranch gekomen omdat we een zaak probeerden op te lossen die ruim zestig jaar oud was. We wisten niet veel over Dades Valley, alleen dat het zo geheimzinnig en exclusief was dat het op geen enkele kaart stond. Toch was dit de plek waar de aanwijzingen ons heen hadden geleid. Nog maar een paar uur eerder waren we opgewonden geweest over wat we zouden kunnen ontdekken. Nu niet meer.

Het is ongelooflijk hoezeer dingen binnen een paar uur kunnen veranderen.

'Betekent dit dat we niet blijven zoeken naar het buitenhuis?' vroeg Yadi.

'Vanavond niet meer,' antwoordde opa. 'We zullen het op een

andere manier moeten vinden, waarbij we niet in het donker hoeven rond te sluipen.’

‘Ik stem voor,’ zei Lina.

‘Oké, de honden zijn weg,’ zei ik. ‘Zijn we klaar om te gaan?’

‘Klaar,’ antwoordden de anderen.

Zoë checkte het kompas op haar telefoon. Op het moment dat ze ons wilde vertellen welke kant we op moesten, hoorden we een diep, rommelend grom. Ze wierp me een boze blik toe. ‘Hou op.’

‘Ik deed niks,’ reageerde ik.

‘Kijk niet naar mij,’ zei Yadi.

‘Sst,’ zei opa. ‘Luister.’

Er klonk weer een grom. Deze keer was het dieper en duurde het langer.

‘Is dat een alligator?’ vroeg Lina in paniek.

‘Een *gator* maakt meer een krassend geluid dan grommend,’ zei opa. ‘Maar het zou iets als een beer of een panter kunnen zijn.’

Lina lachte even nerveus. ‘Een alligator lijkt opeens een stuk minder erg.’

Toen de grom weer klonk, was duidelijk dat het geluid dichterbij kwam.

‘Ik denk dat het van de andere kant van deze zegepalmen komt,’ fluisterde Yadi. ‘Blijf allemaal stil, dan ga ik even kijken.’

Ik voelde mijn hart helemaal in mijn keel kloppen toen hij de palmen voorzichtig uiteen schoof en ertussendoor gluurde. Toen hij zich weer naar ons wendde, was alle kleur uit zijn gezicht weggetrokken.

‘Wat is het?’ vroeg Zoë.

‘Je zult me niet geloven,’ antwoordde hij.

‘Echt, Yadi, als je ons gaat vertellen dat het een stinkdieraap is...?’

‘O nee, het is veel erger dan de stinkdieraap.’

‘Wat kan er nou erger zijn?’ vroeg ik, hoewel ik niet zo goed wist of ik het antwoord wel wilde horen.

Precies op dat moment klonk er luid geritsel, ongelooflijk zwaar

gestamp en een nog diepere grom toen het dier in zicht kwam.

‘Je hebt gelijk, dat is erger dan een stinkdieraap,’ merkte Lina op toen we in het glinsterende maanlicht keken naar een... neushoorn.

Even stonden we daar aan de grond genageld door angst en verwarring. Het angstdeel nam aanzienlijk toe toen de neushoorn zich omdraaide en ons recht aankeek.

‘Niet bewegen,’ fluisterde opa. ‘Neushoorns hebben heel slechte ogen, maar plotselinge bewegingen zien ze wel.’

‘Dit kan niet waar zijn,’ zei Zoë verbijsterd. ‘Er zijn geen wilde neushoorns in Florida.’

‘Ja, dat weten wij,’ reageerde Yadi. ‘Maar wie gaat het hém vertellen?’

Het enorme dier had een verveelde uitdrukking en kauwde loom op wat gras, terwijl het zijn blik onze kant op gericht hield.

‘Kan iemand iets bedenken?’ vroeg ik.

‘Ik kan alleen aan *De reuzenperzik* denken,’ antwoordde Lina.

‘Wat is dit?’ vroeg Zoë. ‘Een boekenclub?’

‘Het verhaal begint met een neushoorn die de ouders van James opeet,’ reageerde Lina.

‘Doen ze dat?’ vroeg Yadi zenuwachtig. ‘Eten neushoorns mensen op?’

‘Die in het boek wel,’ antwoordde Lina.

‘Ja, maar in datzelfde boek reist James de wereld rond in een magische perzik met een pratende spin,’ bracht ik naar voren. ‘Ik denk niet dat we zo’n boek als wetenschappelijke waarheid moeten aannemen.’

‘Neushoorns zijn planteneters, dus ze eten geen mensen,’ stelde opa ons gerust. ‘Maar ze zijn nog steeds ongelooflijk gevaarlijk.’

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Zoë.

‘We wachten tot hij de andere kant op kijkt,’ antwoordde opa. ‘En dan gaan we.’

‘Welke kant op?’ fluisterde Yadi.

‘Omhoog,’ antwoordde opa.

‘Omhoog?!’ zeiden Lina en ik op hetzelfde moment.

‘Achter ons staan een paar eikenbomen,’ zei hij. ‘We zijn veilig als we omhoogklimmen en wachten.’

‘Wachten waarop?’ vroeg Zoë.

‘Zo lang als hij nodig heeft om ergens anders heen te gaan,’ antwoordde opa.

We waren op een punt gekomen waarop er geen goede opties meer waren om uit te kiezen. Alleen maar slechte die wat minder slecht waren dan andere.

In de verte liet een van de honden gejack horen en toen de neushoorn zijn aandacht daarop richtte, gingen we ervandoor.

De angst om vertrappeld en doorboord te worden deed meer voor mijn sportieve prestaties dan welke coach ook. Ik was niet alleen als eerste bij de bomen, maar zelfs met een ladder had ik er niet sneller in kunnen klimmen. (Een paar van die sportieve genen waren denk ik toch bij mij terechtgekomen.) Ik stopte pas met klimmen toen ik bij een lekker dikke tak zo’n vijf meter boven de grond was aangekomen. Toen ik naar beneden keek was ik niet alleen verbaasd over hoe snel ik het voor elkaar had gekregen, maar ook doodsbang, want ik had geen idee hoe ik weer omlaag moest komen zonder te vallen en iets te breken. Maar goed, dat was van later zorg.

Yadi en Lina zaten in dezelfde boom als ik, en Zoë en opa zaten in de boom ernaast. Onze plotselinge activiteit had de aandacht van de neushoorn getrokken en hij bewoog zich onze kant op, maar leek eerder nieuwsgierig dan boos.

Hoewel de zon al was ondergegaan, was het nog steeds warm en vol insecten, en de tak was superongemakkelijk, maar het voelde goed om daarboven te zijn. Vanwege het rondsluipen hadden we zwarte kleren aan, en we deden ons best om op te gaan in het donker terwijl we wachtten en toekeken.

‘Hij kan ons niet echt zien,’ legde opa uit. ‘Maar hij heeft een uitstekend gehoor, dus we moeten stil blijven en niet bewegen.’

‘Oké,’ fluisterden we.

Ik keek naar Lina, die op een tak vlakbij zat, en glimlachte geruststellend naar haar. Ze deed hetzelfde terug.

Met mijn blik weer op de neushoorn gericht probeerde ik te bedenken hoe we in deze puinhoop verzeild waren geraakt. Het ging alle logica te boven en ik zou het niet geloofd hebben als ik er niet de hele tijd bij was geweest.

Het is grappig hoe dingen volledig uit de hand kunnen lopen. Hoe één verkeerde beslissing kan escaleren tot de volgende en de volgende en de volgende. Onze grootste fout was dat we hadden besloten om verboden terrein op te gaan. Maar dat was niet het begin van dit mysterie. Het begon allemaal zestig jaar geleden toen mijn grootvader net zo oud was als ik, en orkaan Cleo op het punt stond om zich op Miami te werpen.

Cleo

26 augustus 1964

Terwijl hij door Miami reed, probeerde de twaalfjarige Pete Lassiter te begrijpen wat hij zag. De Magische Stad was in voorbereiding op orkaan Cleo een spookstad geworden. De straten waren verlaten en de ramen van de meeste gebouwen waren dichtgespijkerd. Vuilnisbakken, bankjes, plantenbakken en alle andere dingen die niet vastzaten, waren naar binnen verplaatst. Zelfs de verkeerslichten op Biscayne Boulevard waren weggehaald om te voorkomen dat ze zouden wegwaaien. Maar toen Pete omhoogkeek zag hij alleen maar blauwe lucht. Hij snapte er niks van.

‘Dit is waar de uitdrukking “de stilte voor de storm” vandaan komt,’ legde zijn vader uit. Hij schakelde terug en de bestelbus reed de Tuttle Causeway op. ‘Al het vocht in de lucht is opgezogen.’

‘Waar is het dan gebleven?’ vroeg Pete, maar zijn woorden stierven weg, want hij zag het antwoord recht voor hen. Vanaf de *causeway* hadden ze vrij zicht op de enorme donderwolken die zich boven de horizon samenpakten, en hij wist dat de stilte niet lang zou duren. Normaal gesproken vond hij het heerlijk om met zijn vader in de bestelbus te rijden. Vooral het uitzicht op de wereld dat hij vanaf de hoge zitplek in de cabine had, vond hij fijn. Dan voelde hij zich

groot. Maar nu hij door de voorruit naar het stormfront van Cleo keek, voelde hij zich heel erg klein. ‘Wow,’ zei hij zachtjes.

‘Ja,’ reageerde zijn vader grinnikend. ‘Wow.’

Een dag daarvoor had de gouverneur een evacuatie van de kuststreek verordend. Nu gold er een avondklok in de steden Miami en Miami Beach, en waren alleen essentiële voertuigen toegestaan op de weg. Een van die voertuigen was de vaalblauwe bestelbus van Lassiter Brothers Hardware.

Het was de afgelopen drie dagen een chaos geweest in de ijzerwarenwinkel. Klanten stroomden naar binnen en haalden alle schappen leeg, van zaklampen, zandzakken en houten platen tot koelboxen, gereedschap en radio’s. Er was bijna een gevecht uitgebroken toen twee mensen hun zinnen hadden gezet op het laatste campinggasstel.

Lassiter Brothers was een familiezaak, wat betekende dat alle familieleden lange dagen hadden moeten maken om de extra vraag aan te kunnen. Pete had de laatste dagen van zijn zomervakantie doorgebracht met mensen helpen de spullen in hun auto te laden en zijn neven helpen de bestelbus vol te laden. Gelukkig zou dit hun laatste bezorgritje zijn. Zodra ze klaar waren, zouden zijn vader en hij teruggaan naar Coconut Grove en samen met de rest van de familie wachten tot de orkaan voorbij was.

Aan het einde van de causeway was de weg afgezet met pylonnen en er stond een limoengroene politieauto met een wit dak en een rood zwaailicht. Een agent die al gehuld was in regenkleding gaf aan dat ze moesten stoppen. Hij had een babyface met een beginnend snorretje. Pete vroeg zich af of hij dat liet staan omdat hij er ouder wilde uitzien.

‘Er geldt een avondklok in Miami Beach,’ zei de jonge agent, die naar de bus was gelopen. ‘Alleen essentiële voertuigen.’

‘Geldt een noodvoorraad stormspullen als essentieel?’ vroeg Petes vader. ‘Ik moet een lading daarvan bezorgen bij het Moroccan. Hout om de ramen te bedekken. Zandzakken. Noem maar op.’

‘Hadden ze dat gisteren niet moeten regelen?’

‘Zeker, maar ze hadden niet genoeg besteld om alles af te krijgen.’

De agent schudde zijn hoofd. ‘En hun fout wordt uw noodgeval.’

‘Gaat het niet altijd zo?’ reageerde Petes vader.

De agent glimlachte meelevend. ‘Uw naam?’

‘Tom Lassiter van Lassiter Brothers Hardware. En dit is mijn zoon Pete.’

De agent knikte naar Pete en schreef hun namen en bestemming op een klembord. ‘En na het Moroccan?’

‘Meteen naar huis in Coconut Grove,’ antwoordde Tom.

‘Goed zo.’ De agent verplaatste een paar pylonnen en gebaarde dat ze verder konden rijden. ‘Doe voorzichtig en blijf droog.’

‘U ook.’

Toen ze wegrede moest Pete denken aan de vraag van de agent. ‘Waarom hébben ze het gisteren niet geregeld?’

‘Ik denk dat ze net als veel mensen de waarschuwingen niet al te serieus hadden genomen. Het is veertien jaar geleden dat een orkaan Miami trof. Ze gingen er waarschijnlijk van uit dat de orkaan van koers zou veranderen en ons zou missen. Als ik de afgelopen zes maanden bovendien iets heb geleerd, is het wel dat de mensen die dat hotel runnen nogal chaotisch zijn. Ze bellen altijd op het laatste moment om nog iets te veranderen aan de bestelling omdat ze iets vergeten zijn.’ Hij wierp een veelbetekenende blik op Pete. ‘En dan nemen ze het ons kwalijk als we het niet op voorraad hebben.’

Net als het Fontainebleau, het Eden Roc en het Deauville was het Moroccan een van de blitse resorthotels langs Collins Avenue die Miami Beach haar glamourreputatie bezorgden. Het was ook belangrijk voor de ijzerwarenwinkel, want de eigenaren waren bezig met uitgebreide renovaties en hadden Lassiter Brothers ingehuurd als voornaamste leverancier voor het project. Daarom had Petes vader ingestemd om de late bezorging te doen. Chaotisch of niet, het waren goede klanten en hij wilde ze tevreden houden.

Pete keek door het zijraampje naar de storm, die nog dichterbij

leek nu ze bij het strand waren. ‘Hoeveel orkanen heb jij meege- maakt?’ vroeg hij, terwijl hij probeerde om niet nerveus te klinken.

‘Zes of zeven, maar slechts een paar grote. Ik was een baby tijdens de grote orkaan van 1926, dus die herinner ik me niet, maar ik weet dat die erg was. Toen orkaan King toesloeg woonden je moeder en ik in een appartementje in South Beach. Het was eng, we hadden dagen geen elektriciteit. Toen de storm voorbij was, wandelden we door de buurt en zagen een auto op zijn kop op de stoep liggen. De wind had hem gewoon omgegooid.’ Omdat hij voelde dat Pete nerveus was voegde hij eraan toe: ‘Maar geen zorgen. Deze bus is zo groot, die wordt door tien orkanen nog niet omgegooid.’

Gewoonlijk leverden ze bestellingen af bij het laadperron aan de zijkant van het hotel, maar deze keer reed Tom de grote overdekte oprijlaan op en stopte voor de hoofdingang. Pete vond dat grappig, en zijn zorgen werden er in elk geval even door verdreven. ‘We parkeren hiér?’ vroeg hij vrolijk. ‘Ik dacht dat de rijke mensen ons niet mochten zien.’

‘Normaal gesproken niet, maar al het hout achterin is bedoeld om de ramen van de hoofdlobby te bedekken,’ legde zijn vader uit. ‘Hoe dichterbij het is, hoe eerder ze het ervoor kunnen zetten. Bovendien vermoed ik dat de meeste rijke mensen geëvacueerd zijn.’

Petes gezin reed elk jaar naar Massachusetts om daar familie te bezoeken en dan verbleven ze onderweg in goedkope motels. Hij had nooit een nacht doorgebracht op een plek die zo luxueus was als het Moroccan, en elke keer dat hij er was vond hij het leuk om te fantaseren over hoe het zou zijn om daar een van de verwende gasten te zijn. Deze kleine dagdroom werd helemaal makkelijk gemaakt toen een piccolo zijn portier opende en hem begroette alsof hij zo’n gast was. ‘Goedemiddag, jonge meneer Lassiter,’ zei de man. ‘Welkom in het Moroccan, waar Miami zich samenvoegt met Marrakesh.’

Pete lachte. ‘Hallo, Doc. Hoe gaat het?’

‘Eerlijk gezegd heb ik het gevoel dat Cleo iets tegen me heeft,’ zei

hij vrolijk. ‘Eerst sloeg ze toe in Cuba en nu is ze op weg naar mijn hotel.’

Doc zei altijd vol trots en verantwoordelijkheidsgevoel ‘mijn hotel’. Hij was niet zomaar een piccolo, maar de hoofdpiccolo, wat betekende dat hij de leiding had over het personeel dat alle rijke mensen die daar verbleven verwende. Hij was ongelooflijk beleefd en behandelde iedereen als een gewaardeerde gast, inclusief de mensen die er, net als Pete, niet logeerden.

In de loop van de afgelopen zes maanden hadden zij tweeën een vriendschappelijke relatie opgebouwd omdat Pete vaak met zijn vader meekwam. Doc had zelfs geregeld dat hij in een van de zwembaden van het hotel mocht zwemmen, hoewel die eigenlijk alleen voor gasten waren. (Om niet uit de toon te vallen had Petes moeder een zwembroek met Hawaiï-print voor hem gekocht in plaats van de afgeknipte spijkerbroek waar hij normaal gesproken in zwom.)

‘Goed om je te zien, Ignacio,’ zei Tom, die Doc bij zijn eigenlijke naam noemde. ‘Kunnen jij en Pete de scheppen en de lege zandzakken naar het strand brengen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij. ‘En vijf van mijn mensen staan klaar om je te helpen het hout en de rest uit te laden.’

‘*Muchas gracias,*’ reageerde Petes vader.

Het was een noodsituatie en ze deden zwaar lichamelijk werk, maar Doc en zijn mensen droegen nog steeds hun uniform dat bestond uit een paars jasje met het Moroccan-logo op de borst, een zwarte broek met paarse strepen langs de zijkant en een rode fez met een kwastje. Pete kon het niet geloven. ‘We mogen voor parkeren, maar jullie mogen je uniform niet uitdoen?’ zei hij toen ze naar de achterkant van de bus liepen.

‘Het is geen kwestie van toestemming,’ vertelde Doc. ‘Er zijn nog steeds gasten in het hotel, en als er gasten zijn, zijn mijn staf en ik gepast gekleed. Daar sta ik op.’

‘Jullie hebben nog steeds gasten?’ vroeg Pete verbaasd. ‘Ik dacht dat iedereen geëvacueerd was.’

‘Ondanks de waarschuwingen hebben sommige mensen besloten dat het Moroccan meer voldoet aan hun persoonlijke smaak dan een opvang van het Rode Kruis in de gymzaal van een middelbare school.’ Doc haalde een klein blauw notitieboekje uit de binnenzak van zijn jasje en opende dat. ‘Vanavond hebben we vierenveertig mensen die verblijven in eenentwintig kamers.’

‘Eenentwintig, net als Roberto Clemente,’ zei Pete, verwijzend naar het shirtnummer van de honkbalster. ‘Hij is mijn favoriete speler.’

‘De mijne ook.’ Doc glimlachte. ‘Ik heb hem in 1958 voor de kampioen van Puerto Rico tegen de kampioen van Cuba zien spelen in de Caribbean Series. Ik heb nooit meer zoiets bijzonders gezien.’

‘Wat gebeurde er?’ vroeg Pete opgewonden.

‘Het stond ver in de negende inning gelijk, met alle honken bezet, en toen brak er een enorme knokpartij uit. Het was zo erg dat ze de wedstrijd stillegden en iedereen naar huis stuurden. De spelers, de fans, iedereen.’

‘Dat is ongelooflijk,’ zei Pete verbijsterd. ‘Ze lieten het gewoon gelijkspel?’

‘Ze lieten iedereen even een nachtje tot rust komen en kwamen vroeg de volgende dag terug om de wedstrijd af te maken.’

‘Laat me raden, Clemente won de wedstrijd.’

Ignacio grijnsde. ‘Zelfs de grote Clemente kon de Tigres dat jaar niet verslaan. Het was ons tweede kampioenschap op rij.’

‘Ik ben jaloers dat je hem in het echt hebt zien spelen,’ zei Pete. ‘Hopelijk krijg ik die kans volgend jaar tijdens de voorjaarstraining.’

Ondertussen laadden ze de bagagekar vol met lege jutezakken, waarna ze naar het strand gingen zodat een paar van de strandwachten van het hotel ze met zand konden vullen. De zandzakken zouden dan langs de ingangen van het hotel geplaatst worden om te voorkomen dat er water binnenkwam.

Doc had zijn armen vol met scheppen terwijl Pete het karretje door het hotel duwde. Hij was er niet aan gewend om door de hoofd-

lobby te lopen en keek vol bewondering naar de designerelementen. Alles was in thema om het karakteristieke Noord-Afrika-gevoel over te brengen. Er waren hoefijzerbogen, hangende lantaarns en tegelvloeren met geometrische patronen. De muren van de lobby leken qua textuur op de buitenkant van een woestijnfort en de belangrijke ruimtes waren genoemd naar beroemde plekken in Marokko. Gasten lunchten in het Casablanca Café, dineerden in de Marrakesh Room en genoten van optredens in de Kasbah Club. Het was allemaal veel mooier dan de Pine Needle Motor Lodge in Florence, South Carolina.

‘Ik ben benieuwd hoe het is om hier te logeren,’ zei Pete.

‘Ik ga het vanavond ontdekken,’ antwoordde Doc.

Pete wendde zich glimlachend naar hem. ‘Ga je de nacht doorbrengen in het hotel?’

‘Voor het eerst,’ zei Doc. ‘We hebben personeel nodig om dingen in de gaten te houden, dus ik heb mezelf aangeboden. Ik dacht dat het nuttig zou zijn voor het geval er medische zorg nodig is. Ik weet niet hoe makkelijk het zal zijn om hier tijdens de storm een dokter te krijgen.’

Pete wist dat Ignacio in Havana een kinderarts was geweest, voor de Cubaanse revolutie; daarom werd hij Doc genoemd. Net als veel bannelingen die naar de Verenigde Staten waren gekomen, was hij belachelijk overgekwalificeerd voor de baan die hij had. Hij hoopte op een dag een vergunning te krijgen, zodat hij zijn echte vak kon uitoefenen in Miami. Tot die tijd was hij vastbesloten het beste te maken van de baan die hij had.

‘Heb je jezelf een mooie kamer gegeven?’ vroeg Pete. ‘Een van de suites op de bovenste verdieping?’

Doc lachte. ‘Niet echt. Ik blijf op de begane grond, waar ik dingen in de gaten kan houden.’

Ze kwamen buiten op het enorme zwembadterras van het Moroccan, dat bijna net zo groot was als de parkeerplaats. Het grote bad was gigantisch, met een hoge duikplank en drie kronkelende

glijbanen; het kinderbad was maar een halve meter diep, bedoeld om te poedelen, niet om te zwemmen; en het bad dat alleen voor volwassenen was en de Oasis werd genoemd, bevond zich aan de zijkant en was afgeschermd door een rij palmbomen. Normaal gesproken stond het gebied vol met een zee aan ligstoelen, maar die waren vanwege de storm allemaal binnen opgeslagen.

Een deel van het terras was versperd vanwege werkzaamheden aan een nieuw luxe zwembad, dat een waterval zou krijgen en privé-*cabana's*. Het gat was al gegraven en het geraamte lag erin, en de *cabana's* werden gemaakt van hout en ijzerwaren die bij Lassiter Brothers waren gekocht.

Een plankenpad aan de andere kant van het terras keek uit over het strand. Daar leverden ze de scheppen en zakken af zodat de strandwachten aan het werk konden. Pete stond bij de reling en keek weer naar de naderende storm. Hij snoof de oceaanlucht diep op en voelde dat de temperatuur begon te dalen. De golven kolkten en de wolken waren donkerder dan hij ze ooit had gezien.

'Hallo, Cleo!' riep Pete naar de storm. Hij had nooit zoiets gezien. Het was intimiderend, angstaanjagend, maar ergens ook prachtig. Moeder Natuur kwam naar Miami, en niemand kon ook maar iets doen om haar tegen te houden.

Van James Ponti verscheen eerder:

In de serie Wereldspionnen:

- Wereldspionnen (1)
- Geen brug te ver (2)
- De verboden stad (3)
- Tussen de tombes (4)
- Missie New York (5)
- Race tegen de klok (6)

In de serie Sherlock-detectives:

- Het moerasmysterie (1)

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Sherlock Society – Hurricane Heist*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division

© 2025 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8103 0

ISBN e-book 978 90 261 8171 9

ISBN audioboek 978 90 261 8172 6

NUR 282, 283